

ISTEN LÁZADÁSA
(1KOR 15,12–20)

Elhangzott a DRHE húsvéti legátus-kibocsátó istentiszteletén,
2017. április 6-án
a Debreceni Református Kollégium Dísztermében

Előíma:

Urunk, Jézus Krisztus! Te a halál sötétségébe elküldted világosságodat. A legmélyebb magány örvényében most, és mindenkor szereteted elrejtett hatalma lakik, s titkaid közepette a megváltottak hallelujáját énekelhetjük. Add meg nekünk a hit alázatos egyszerűségét, amely nem hagy tévelyegni minket! S ha a sötétség és az elhagyatottság óráiba hívsz, amikor minden bizonytalannak látszik, adj abban az időben is – amikor ügyed halálküzdelmet vív – elegendő fényt, hogy Téged el ne veszítsünk! Elegendő fényt, hogy másoknak is fény lehessünk. Azoknak, akik még jobban rászorulnak erre. Hadd világítson be húsvéti örömid titka, mint a hajnalfény napjainkba! Hadd legyünk igazán húsvéti emberek a történelem Nagyszombatjain! Add, hogy a világos és a sötét napokban egyaránt, a mai időkben is, örvendezve járjuk utunkat, eljövendő dicsőséged felé!

Ámen.

Alapige:

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodunk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit azonban nem támasztott

fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.”

(1Kor 15,12–20)

Kedves Testvérek!

Valamennyien tudjuk, hogy a kibocsátó istentisztelet sohasem lehet éppen akkor, amikor az ünnep van. Meg kell előznie – egy ilyen hétköznapon, amikor lehet, hogy azoknak, akiknek negyedórával az istentisztelet kezdete előtt itt kellett állni tógában, még órán zárthelyi dolgozatot kellett írni, vagy valami mást. A hétköznap ünnep, az olyan furcsa az ember számára.

Sose volt igazán szerencsés, amikor különböző megfontolásokból az ünnepeket más napokon kellett megünnepelni. Előrébb hozni, vagy utólag, később megtartani. Valahogy nincs igazán helyén ez a dolog. Pedig azt gondolom, hogy nekünk hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy ebben a közösségben egy-egy kibocsátó istentisztelet, egy-egy útra készítő istentisztelet tényleg nem lehet akkor, amikor már eljött az ünnep.

Halottam egyszer egy idős lelkipásztorról, aki néhány évtizeden át volt egy gyülekezetben. Egyszer advent idején megbetegedett, úgyhogy Karácsonykor nem tudott az istentiszteleten szolgálni. Bizony már jócskán tavaszodott, amikor végre felépült. És amikor a következő vasárnap felment a szószékre, felolvasta a karácsonyi történetet, és elkezdett mondani egy karácsonyi prédikációt. A gyülekezet, aki nagyon szerette, csodálkozott ugyan, de megértő volt vele: „Hát igen, most már szegény kicsit meggyengült, nem is nagyon tudja már, hogy hol van.” – gondolták. De a templom előtt, az istentisztelet végeztével a tiszteletes úr azt mondta: „Én ezzel a prédikációval tartoztam a gyülekezetnek.”

Én tartoztam vele! Azt gondolom, hogy ez az „én tartoztam vele”, ez érvényes itt is és most is. Tartozunk egymásnak azzal, hogy mi, akik tudjuk, hogy nem most van Húsvét, mégis most hallgatjuk a húsvéti evangéliumot, és örülünk a mi Urunk, Krisztus feltámadásának. Annál is inkább tehetjük ezt, hiszen Húsvét az az ünnep, amelyik minden vasárnapot értelemmel tölt meg. Ezért van az, hogy Kálvin a vasárnapot úgy nevezte, hogy az a „Kis

Húsvét”. Minden vasárnapot. Nincs más értelme a vasárnapnak: ez a feltámadás napja, a húsvéti esemény ünnepe.

Nos, hát halljuk akkor, hogy hogyan szól az apostol az első generációhoz húsvéti igehirdetésében. Pál apostol olyanoknak ír, akik persze hogy hallottak már arról, hogy „Krisztus feltámadott”. Még azt is lehet mondani, hogy a maguk módján hiszik is. Csak egy nagy bökkenő van: azt nem tudják, hogy „mi közünk van nekünk ehhez?” Hogy mi köze van ennek a saját életükhöz. De tényleg is: Mi közünk van nekünk ahhoz, hogy Krisztus feltámadott?

Néhány évvel ezelőtt olvastam egy másik lelkipásztorról, aki a Húsvét előtt valamikor valahova utazni akart, és kinn a pályaudvaron várta a vonat. A külsején is látszott, hogy lelkész, olyan öltözkében volt. És ott, a nagy húsvéti tömkelegben egyszer csak odaverődött hozzá egy meglehetősen illuminált állapotú ember, ránézett, észlelte, hogy „Ez egy pap!”, aztán megkérdezte tőle: „Ember, Te hiszel Istenben?” A kollega természetesen azt mondta, hogy: „Igen.” Erre azt mondja a részeg ember: „Ember, jó neked! Ember, de jó neked!”

Ez a Húsvét. Ez az igazi Húsvét. Hogyha az ember el tudja hinni azt, hogy nekem ahhoz közöm van. Azt mondja az apostol: „*Ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a Ti hitetek.*” Ha a halottak nem támadnak fel, akkor hiábavaló a Krisztus feltámadásáról szóló beszéd. Mert az üzenet, amelyiket mindenkinek, aki legációba megy, aki szószékre áll Húsvétkor, el kell hogy mondjon majd, valahogy így áll össze. Hogy egyszerre van benne az arra való visszatekintés, ami történt, és az arra való előretekintés, ami történni fog. Így két oldalról fogja át a Húsvét, a feltámadás üzenete az ember múltját, jelenét és jövőjét.

Mi az, ami történt? Krisztus feltámadott. Az örökre elintézettnek hitt Jézus, a padlóra küldött ellenfél, a kiterített alak egyszerre csak feláll a padlóról, és azt mondja: „*Én élek!*” Mert a feltámadás, a feltámasztás nem más, mint Isten mindenk felett való lázadása a halál provokációja, a halál rettegete és a halál szörnyűsége ellen. A feltámadás Isten lázadása – a mindent felbontani akaró, minden kapcsolatot megszüntetni akaró, megsemmisítő hatalommal szemben. Istenben hinni nem más, mint a feltámadásban hinni. „Ember, jó neked! Mert van kapaszkodód, mert van reménységed. Mert látsz valamit, amit én már nem látok.” – summázza az az ember ott, lemondóan az állomáson. De igaza volt, és te ezt hidd most el, vedd biztatásnak: „Ember, jó neked!”

Merjétek elhinni, és merjétek elmondani, hogy mindenki, aki megvallja a feltámadás hitét, aki elmegy Húsvétkor a templomba vagy a gyülekezeti terembe, akár önmagában bízó reménységgel, akár valamibe kapaszkodni

akaró kereséssel, annak jó! Hirdessétek a húsvéti evangéliumot: „Ember, jó neked!” Mert olyan Istened, mert olyan Krisztusod van, aki eljött, hogy megkeresse és megtalálja azt, ami elveszett! Aki eljött a sötétségbe, hogy világosságot gyűjtsen a szívünkben. Aki világosságot gyűjt, és utat mutat a halál árnyékának völgyében. Aki azt mondja: „Nem vagy egyedül!” Aki azt mondja: „Én Veled vagyok!”

És mi az, ami történni fog? Azt mondja az apostol: „*Krisztus feltámadt a halottak közül. Zsengéjük lett azoknak, akik elaludtak.*” Krisztus a zsenge. Ő az első! Mert őbenne, ővele megkezdődött az örök élet. Ebben van a mi reménységünk. Ebben van a mi örömünk. Ebben van a mi bizonyosságunk. Ő a zsenge. És ezért, ha azt kérdezzük: „Mi közünk van ehhez?” Hát az, hogy a feltámadott Krisztus nem akar egyke maradni!

Ő az első. Az első, aki azt akarja, hogy legyenek testvérei. Ő az első, aki-ben Isten megmutatja, hogy az ő akaratának, az ő tervének az a végső célja ebben a világban, hogy azok, akik a sötétségben ülnek, a magányosságban, a szenvedésben, az üldöztetésben, az elhagyatottságban, azok ne maradjanak magukra. A végső cél mi lehetne más, mint az, hogy a halál maradjon „halálosan” magára. Azt mondja az apostol: „*Krisztus, akit Isten feltámasztott, nem hal meg.*” Többé nem. A halál a kapcsolatok felbomlása, a teljes és totális kapcsolatnélküliség. A feltámadás azt mondja: Isten akarata, Isten célja, hogy a halál szenvedje el ezt a halálos magányt.

És akik ezt elfogadják, akik tudnak arról, ami történt, akik reménykednek abban, ami történni fog, azoknak az életük középpontjává a Húsvét lesz! Húsvéti emberként élni nem jelent mást, mint a feltámadott vonzaskörében élni. Annak a vonzaskörében, aki azt mondja: „*Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.*” (Jn 12,32) Az Ő vonzaskörében élni azt jelenti, hogy hisszük, hogy Ő megtart. Hogy Ő velünk van. Ő előttünk megy. És mi nem csak ebben az életben reménykedünk. Azt mondja Pál: „*Ha csak ebben az életben reménykedünk, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.*” Mert az nem igazi reménység! Az nem ad tartást. Az nem ad lendületet. Az nem visz tovább.

„Ember, jó neked!” Jó neked, mert ilyen Istened van. Mert ilyen Krisztusod van. És ehhez Neked közöd van. Mert Ő, aki alászállt minden mélységekbe, vállalta és vállalja ezt a velünk való közösséget. Ő, aki meg tud tartani, és aki világosságot tud gyűjtani. Aki el tud kísérni és haza tud vinni. Ahol kapcsolatok felbomlanak, ahol emberek azt mondják egymásnak: „Többé nem állok szóba veled! Többé nem foglalkozom veled! Többé nem érdekel!” ott

a halál uralkodik. Ahol Krisztus a kapocs, ahol a Krisztussal való kapcsolat megvan, ott az élet ül diadalt.

Ennek az életnek a küldöttei vagytok: a Krisztus-központú életnek. A Krisztus-vonzású életnek. Amelyikről örömmel, felemelt fővel lehet és szabad szólni, minden körülmények között. És ha elhitted: „Ember, hogy jó neked!”, akkor mondjátok el ezt másoknak is! Hogy nekünk ilyen jó Istenünk van! Övé legyen a dicsőség, most és örökkön, örökké.

Ámen.

Utóima:

Élő Jézus Krisztus! Reménységre és bátorságra ébredt húsvéti néped megújult lélekkel hadd dicsérjen ma is Téged! Vedd el tőlünk a sablonos szavakat, és adj helyette étellel teli üzenetet, szerte a Te egyházadban! Vádaskodás helyett a másik ember felfedezése, bizalmatlanság helyett az együttműködés, erőtlenség helyén pedig lendületes szolgálat ébredjen ma! Töredezettiségünk, szétszakadozottságunk hadd gyógyuljon a húsvéti ünnep örömeiben! Kiábrándultságunkat, elesettségünket hadd váltsa fel a Te húsvéti lendületed!

Tágítsd ki látókörünket, hogy felelősen nézzünk szét környezetünkben! Taníts minket éleslátásra, és a mélységekre is tekintő, kutató keresésre! Engedd úgy szemlélnünk a múltat életünkben, hogy a Benned kapott biztos jövő vezessen minket! Szabadíts meg a szorongástól! Emelj ki a rettegek mélyéről! Törölj ki mindent az életünkben, ami szembefordít minket Veled!

Urunk! Sokan nyújtják felénk a kezüket, de nekünk nincs erős és nagy kezünk. Sokan kiáltanak utánunk, de mi csak ritkán fordulunk vissza. Sokan állítanak meg minket az úton, de képtelenek vagyunk lassítani. Húsvéti erőddel állj mellénk, hogy ne felejtjük el soha közelségedet! Fogd meg a kezünket, és emeld fel a fejünket! Adj szolgálatunknak őszinteséget! Tégy minket olyanná, hogy Téged lássanak és érezzenek az emberek ott, ahol mi vallást teszünk Rólad!

Urunk! Fájdalmas tekinteteket látunk magunk körül nap mint nap. Gyásszal, betegséggel, magánnyal, eltört étellel küzdő emberek kérdéseit hozzuk most eléd. Látjuk a pusztítás és az ártás nagy erőit. De hisszük, hogy a Te isteni gondviselésed mindent felülmúl!

Építsd Urunk a szeretetet és a békességet bennünk! Küldj el minket, hogy tudjunk szolgálni a Te mentő, védő és gyógyító erőddel! Taníts minket alázatra, hogy ne szünjünk meg alkotni és élni a nehéz és sötét na-

pokban is! Taníts minket alázatra, hogy ne önmagunkban bízunk, hanem akaratodat kutassuk!

Adj nekünk új kezdetet, életmentő húsvéti győzelmedből! Formáld át életünket! Vezesd küldetésünket! Adj szolgálatunknak őszinteséget! Adj nekünk új kezdetet életmentő húsvéti győzelmedből!

Élő Jézus Krisztus! Építs fel minket a romokból, bizakodó, örvendező, húsvéti élő gyülekezetté!

Ámen.